

ΑΘΗΝΑΙΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΣΕΙ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ Ἀλλοδακῇ..... * 2.50

ΕΚΔΟΣΘΕΝ ΦΥΛΑΘΝ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 20
264—Γραφεῖον δδ. Ἐρμού—261

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ εὐχαρίστως ἀναγγέλλει, ὅτι, κατορθώσασα τὰ ἐπιτυχῆ τῆς πολιτικῆς συνδρομῆς τῆς ἐλλογιμῆς κ. Α. Γ. Π., καὶ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κ. Α. Καϊστάντινιδου, ἀπὸ σήμερον ἀρχεται ἐκδίδουσα τὸ φύλλον αὐτῆς, διὰ τῶν ἀξιολόγων προϊόντων πεφωτισμένης γραφίδος, οἷον ἐστὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προσώπων χειριζομένη.

Αἱ καθελύσσουσα ἐν τῷ τύπῳ τῆς κρατερώσεως καὶ τῶν ἐπαρχικῶν ἀναγγελιῶν φωνῶν, δολοφονιῶν, αὐτοχειριῶν καὶ ποικίλων κακώσεων πατέρων, υἱῶν ἐν μίση ἀγορῶν, παῖδες καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀλληλοσφάσσονται ἐκ μικρῶν καὶ ἀσημάντων ἀφορμῶν, ἐνῶ πτώματα ἀντρισκονταί, ὅτε μὲν ἐν τοῖς ἀγοραῖς, ὅτε δὲ ἐν δεκαμεναῖς καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δωμάτοις κτλ., ἤρξαντο νὰ διεγείρῃσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φρονίμων πολιτῶν καὶ νὰ προκαλῶσι σπουδαίαν μέριμναν πρὸς θεραπείαν τῶν αἰτίων τῆς λυπηρᾶς ταύτης ἠθικῆς καχεξίας τοῦ τόπου, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἀπειλοῦσι τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εὐμερίαν παντὸς πολιτοῦ. Ὅτι δὲ αἱ παρατηρήσεις αὗται δὲν ὑπερβαίνουν τὰ πράγματα καταρτίζονται καὶ ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἀπὸ ἐρανιστικῆς ἐκ τῆς λίαν σπουδαίας «Ἐφ. τῶν Φυλακῶν», ἐκδόμενης ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ φιλανθρωπεῖ καὶ ἀγαθοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις εἰσαγγελέως. Ὁ ἀνὴρ οὗτος πραγματεύμενος περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐγκλημάτων 148 ὑπεδέχθη, ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ἡμετέρου Κράτους φυλακαῖς, λέγει: καὶ ἐγκληματικαὶ τάσεις ἀκολουθοῦσι

τὴν ἐξῆς, κατὰ προσέγγισιν, κλίμακτικὰ κατὰ ζωῆς 64, κατὰ περιουσίαν 44 καὶ κατὰ τιμῆς 27. Πρὸς δὲ ἐκ τῶν 55 πράξεων, ἐφ' ὧν τὸ ἐν Σύρῳ Κακούργοδικεῖον ἠσχολήθη καὶ 30 ἴσαν αἰματοχύτην ἐκ δὲ τῶν ἐνώπιον τῶν Κακούργοδικεῖων Χαλκίδος 52 πράξεων καὶ 30 ἀπέτεινοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὸ αἷμα, ἐνῶ μεταξὺ τῶν ἐπὶ καταδικῶν γυναικῶν μὴ ἀπομένει ἵνα καταδικασθῇ ἐπιπλέον πρὸς τὸ αἷμα ἐγκληματικῶν ὥστε καὶ αἱ εἰδοποιήσεις τοῦ τύπου καὶ αἱ στατιστικαὶ δυστυχεῖς ἐμολογοῦσιν, ὅτι παρ' ἡμῶν ἤδη ἐπικρατεῖ μεγίστη εἰς τὴν ζωὴν περιφρόνησις.

Τὸ αἷτιον τοῦ κακοῦ κατὰ τινὰς μὲν ἐγκρίεται εἰς τὰς προσωποποιήσεις τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων, κατ' ἄλλοις δὲ εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας. Ταῦτα πάντα ἐνδεχόμενον νὰ ὦσι συμπτωματικά, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ριζικὰ αἷτια. Τὸ κακὸν, καθ' ἡμᾶς, κείται ἐν τῷ ἡμετέρῳ μνηστικῷ ἠθικῶν αἰσθηματικῶν, ἵτοι ἐν τῇ ἐκλείψει πνευματικῆς ἐκείνης εὐαισθησίας, δι' ἧς ὁ λογικὸς ἄνθρωπος διακρίνεται τοῦ κτήνους καὶ ὑπερέχει αὐτοῦ, καὶ δι' ἧς αἰσθάνεται ἡδονὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ, θλίψιν δὲ καὶ ταλαιπωρίαν εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ, καὶ ἵτι, ἐκμερῶς καὶ ἀσπίρως πάθη, κατευνάζει δὲ τὰ, ἐξάψεις καὶ τὰς ἀπαρροάς. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα κείται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦ κ. Οἰκονομοῦ, ἣν ἀπέστειλεν εἰς ἀπάντησιν 125 ἐπιστολῶν ἀποσταλειῶν αὐτῷ ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης φυλακῶν τοῦ Κράτους. «Πρὸς ὅλους... ἐν οὐδεμίᾳ ἐπιστολῇ εἶρον τῆς πίστεως, τὴν παρηγορίαν. Καὶ ὅμως ἡ σωτηρία πάντοτε κείται παρὰ τῷ Ὑψίστῳ Θεῷ». Καὶ ὄντως, τὸν μαρτυροῦν τοῦ ἱεροῦ τούτου αἰ-

σθήματος δέν διαδέχεται ξηρά και άγονος κατάστασις, αλλά πληθώρα άγρίων παθών και βιαίων αισθημάτων την υπαρκτήν, ο έστι, διαδέχεται ή ιδιοτέλεσις, τήν ταπεινοφροσύνην ή φιλοδοξίαν, τήν επισείκιαν ή εκδίκησιν, τήν δικαιοσύνην ή άρπαγήν, τήν φιλανθρωπίαν, το μίσος, τήν άγάπην, ο φόβος, ο φόνος κλ., καθότι ο μη σεβόμενος τον Θεόν αόσως θέλει σέβασθί τας άρχας τής πολιτείας, όταν αι διατάξεις αυτών, δια το γενικόν καλον, άποειναι εν εις τα προσωπικά αυτά συμπερονοτα περιστροφών τούς θεϊους θεσμοτάξιν, εξάπτει προς πώσην επιποδών τούς ανθρωπίνους νόμους, και τέλος ο μη φοιδόμενος τής αθανάτου ψυχής, ούδούλας θέλει φοιδή τής ζωής, τής παρουσίας και τής τιμής αυτού τε και των άλλων, έχων δε ως έλαττίον το συμφέρον και αποβλέπων εις τον έγώισμόν, ως το μέγιστον αγαθόν, κατατρέφει την ειρήνην, προκαλεί την ακολασίαν και επιφέρει την αποσύνθεσιν.

Η Αθηνάισ προ όφθαλμών έχουσα την προαγωγήν τής Νεολαίας, ύψονει ήδη την φωνήν αυτης κατά του κινδύνου του επαπειλούντος αυτούς και ως φόρος επί των άκτών προσπαθεί να υποδείξη αυτοίς τους σκοπέλους προς ους ένδεχόμενον να προσκρούσωσιν. Ουδείς ποτε από σκοπού ή δια μίας έγένετο κακούργος, αλλά βαθμηδόν εγκαταλιπόν έμμέσως ή άμέσως την καλλιέργειαν του θεοσκευτικού αισθήματος, ήρξατο ή άρνήται τον Πλάστον αυτού, είτα να περιφορή το της εύσυειδησίας και της ευθύνης αισθημα, τέλος δε και αυτήν την αθανασίαν τής ψυχής θεωρών τον πάρον ως το τέμμα τής υπάρξεώς του. Όποια εγγένεια, Όμολογει ούτως ότι δρα κόνεως ειπαί το αξιοστέπες και ένδοξον Έγώ, το εξαφανίζον χωράν και χρόνον δια τής φαντασίας, το δεσμευον και αυτά τα στοιχεία τής φύσεως, το αποταμιευον πάσας τας γνώσεις έν τώ νώ, το ασθανόμενον αιδώ, θλίψιν, άγανάκτησιν και άγάπην, το διακρίνον το αγαθόν από του κακού και το γινώσκον την Αλήθειαν. Η καλλιέργεια όθεν του προ ού, ο λόγος αισθήματος, εξασφαλίζει την ειρήνην, αναπτύσσει τα γραμματα και τας επιστήμας και καθιστησι τον άνθρωπον εύτυχ ή και μακάριον.

«Μη πλανάσθης Θεός ού μυχτηρίζεται, ο γαρ εάν σπαιρη άνθρωπος, τούτο και θερίζει, ότι σπειρών εις την σάραξ έαυτού, εκ τής σαρκός θερίζει φθοράν, ο δε σπείρων εις το πνεύμα, εκ του πνεύματος θερίζει ων αιώνιον».

ΠΑΤΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΓΚΟΛΝ

(Συνέχεια, από άριθ. 9)

Τοιαύτη δε ήτον ή προς τους πελάτας διαγωγή

αυτου, ώστε εις τα προηγούμενα επίθετα αυτου προσετέθη και έτερον, το του τιμίου, διό και εκάλειτο αό Τιμίος Αβελ. Ότι δε δικαιοσύνην έπέρδησε τον τίτλον του δικαίου, φαίνεται εκ του ότι, ουδέποτε ως συμνηγορος ανέδετο να υπερασπισθίη πελάτην ούτινος ή υπόθεσις ήτον άδικος ή ανήθικος. Ότε δε πελάτης τις ελίτησε ποτε να τον άπατήση, εύθύς τον εγκάτελιπεν, άμα ως άνεκαλύθη την άπάτην, προς δε, εις τον συντροφον αυτου, τον συνηγορίσαντα και κερδήσαντα την υπόθεσιν, έπιμένοντα να δώση αυτό μερίδιον, περί τα 400 δολάρια, άπήντησεν, αοριόποτε θέλει λάβει αιδε έν λεπτόν. Και άλλοτε προς έπίσημόν τινα πολιτικόν, απαιτούντα παρ' αυτού, υποψηφιόν όντος δια την Προεδρείαν, βουσφέτια ως όρον συνδρομής, άπήντησε: «Κύριε, προτιμώ την τιμιότητα και αυτής τής προεδρείας». Η διαγωγή του όθεν κατέστη διδασκαλία, διδάσκουσα τούς περί αυτόν, ότι ή τιμιότης είναι στοιχείον άναπόσπαστον προς επιτυχίαν παντός σταδίου.

Κατά την έποχήν εκείνην, οι κάτοικοι του διαμερίσματος έν ή έξη ο Αβραάμ, ήπειλούντο υπό των άγρίων Ίνδιων, και οι πολίται δράζαντες τα όπλα και σχηματίσαντες λόχον έθνοφυλακής, παρεσκευάζοντο να προσβάλωσιν αυτούς. Του λόχου τούτου λοχαγός εξέλεχθη παμφηρ ή ο τίμιος Αβελ, καταστάς τόσοτον δημοτικός, ώστε μετά την διάλυσιν του λόχου, ανέδειχθη και υποψηφιος βουλευτής. Απέτυχε μέν κατά την περιστάσιν ταύτην, αλλά μετ' όλιγον, περί το 24ον έτος τής ηλικίας του, εξέλεχθη βουλευτής, διακριθείς έν τω Κοινοβουλίω δια το θάρρος, την ευγλωττίαν και τας ποιήσας περί τα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα, γνώσεις αυτου.

Το επάγγελμα του ύπηλληλου και το αξίωμα του λοχαγού διεδέχθη το του γεωμέτρου, υπερήκολουθησεν ως το καταλληλότερον μέσον δι' ου και τας ανάγκας αυτου ήδύνατο να οικονομή και τα νομικά να σπουδάση. Τσοούτος δε ήτον ο ζήλος του, ώστε δόνησέ ποτε τεσσαράκοντα μιλίων δρόμον, όπως δανεισθίη τα σύγγραμματα του Blackstone άτινα έφερον καθ' έλρον τον έθρον τής επιστροφής του επί των όμων.

Ο Λίγκολν ως νομικός ουδέποτε συνηγορεί υπέρ τής άδικίας, ουδέ επί άδρα πληρωμή, ενφ μετ' ήλπου υπερέσπιζε τούς άδικουμένους, πτωχάς διατρέάν. Ως πολιτικός ουδέποτε έπ' ουδέμια όφέλεια υπεστήριζε τας άνώσεις των δουλοκρατικών, καθότι έθεώρει την δουλειάν «εγκλημα κατά τής ανθρωπότητος και άμαρτήμα κατά του Θεού». όπερ επί τέλους διήγειρε την άγάπην και την έμπιστοσύνην τής πατρίδος του, κατά τσοούτον, ώστε έθεώρησεν αυτόν τον κατάλληλότερον ένικασάση το σκάφος τής πολιτείας από του άπειλούντος αυτό κινδύνου, διό και την 4ην Μαρτίου ο ποτε κάποιος παίς, ο «δοκασχίστης», ο «λερβούχος»,

ο «εμπορικός ύπάλληλος», ο «λοχαγός τής έθνοφυλακής», ο «γεωμέτρης», ο «συνήγορος», ο «βουλευτής» έν τώ 51ω έτει τής ηλικίας του, εκάθισεν επί τής έδρας του Προέδρου των Ήν. Πολιτειών τής Αμερικάν, άνώτατος άρχων ένός των μάλλον άνεπτυγμένων έθνών και ο επικρατής και άγαπητός 50,000,000 συμπατριών.

Ο άποικος παίς ίσταται ήδη εν άκαρέλις τής μεγάλης Αμερικανικής Δημοκρατίας, έν τή μάλλον κρίσιμω περιστάσει τής Συμπολιτείας. Η μεγίστη διαφορά τής εν άκαρην καλύψεως, έν ή διετρίψε τα έτη τής παιδικής ηλικίας, προς το μέγαρον του Προέδρου, εν ή ψήφος του έθνους άνύψωσεν αυτόν, μαρτυρεί ότι και ο πτωχός και ο έξε άσήμου οικογενείας καταγόμενος, και ο διδασκάλην και βιβλίον σπουδάζων, δύναται δια τής δραστηριότητος, της ευσέβειας και ευσθενείας να φθάση εις το άνώτατον σπουδάζον, έπ' ου όχι μόνον την πατρίδα να υπερασπίσει, αλλά και τον κόσμον να ευεργετήση. Πολύκα έξε εκείνων, οτινεις καλούνται ευεργεταί της ανθρωπότητος άνήκουσιν εις πτωχάς άλλ' άνήκουσιν οικογενείας. Η Γαλλία έσώθη έξε απειλάσων πολιτικίας δια των ενεργειών μιας παμπύρας, ο παύρος υίός του ύφαντου, έπειτα ο παύρος άσ. Μύνηος ο βαρενδιότη Σαύστερ, έπειτα ο βαρενδιότη πωπητή, Μωάννης Αβελ, ο παύρος έλευθέρτος, έγιναν ο διασημοί. Άλλά ο άνωτάτος Αιβηγάτων, έπ' ου ο πολυτικός και έδοξος άπέδου θεουός των άνθρώπων κτλ. ή π' ου Ην. Πολιτεία τής Αμερικάν, έπειτα την εν των ύπαρξιν τή ικανότητα έπειτα έλευθέρτος, έπ' ου εις τας μάλλον κρίσιμω περιστάσει διακρίθη, υπέρ άκαρην στον Μωάννη ως Προέδρου, και α Βαπτου Παϊδός» ως Αντιπροέδρου, ενά κλευβούχος Παϊκ» διηύθυνε τα οικονομικά της Συμπολιτείας, καθ' ήν χρόνον οι ημερησίως διατρέα της κυβερνήσεως υπερέσπασαν τα 2,000,000 δολάρια.

Ότε δε ή ελευθέρτος ή αντεπέρτος, καταφαίνεται εκ τούτων ότι μετ' απελευθέρσης και πάλιν ο καθ' έλεβέρτος ασοι Προεδρον τής Συμπολιτείας. Το τας τας τας έπ' ου έπ' ου έπ' ου στοιχείον ή η ελευθέρτος. Ότε άνεχώρει τής πόλεως έν ή άκαρην ενά αναλάβη τα καθήκοντα του Προέδρου έν Βασικέρτονι, πλήθος πολυτ' περιεκύκλωσε τας ελευθέρτικόν σταθμόν, αυτός δε ίσταμένος επί των ελευθέρτων τής άμάξης, άπεγαρέτα αυτου; ζήτησ' όπως δέωνται υπέρ αυτου εις τον Θεόν, καθόσον ήσθάνετο ότι τα καθήκοντα υπερέβαιναν την τε φυσικήν και δικαιοσύνην αυτου ισχύν. Καθ' όλην την διάρκειαν ταυ παλαμυ ήγειρετο περί την 4ην πρωινήν ώραν, έμελετα τας ΑηΓ Γραφάς και προσήνετο επί μίον ώραν, είτα έβόρητα εις εκτέλεσιν των καθήκόντων αυτου. Ητο ταπεινόφρον, το άξίωμα του Προέδρου έτρεσκον αλλά ότε διαφθαρσ τον άνδρα, ουδ' ου πω

έλησόμενος τας έν τή παιδική ηλικία δοκιμασίας αυτου, ουδέ ήσχύνετο δια την πτωχειαν ή την καταγωγήν των γονέων του. Έπεσκέπτετο το στρατόπεδον, παρηγορεί τούς τεθλιμένους, ενίσχυε τούς πάσχοντας, ε τούς νοσοκομείους και ενεθάρρυνε τούς αδυνάτους έν τώ πεδίω τής μάχης, κατά δε την άλωσιν του Richmond, έπέθηκε έν αύτω ως έσώτης άνευ κομπής ή παρατάξως πρό παραμουθίαν των πάσχόντων. Η κατοικία του ήτο πάντοτε άπηλακρημένη κλητήρον και απεικνιστών, έπ' ου έκαστος πολιτης ήδύνατο να ερεθεί, πάντοτε δε ήγοράζε μόνας τας εφημερίδας από των παιδων. Ητο τίμιος και έσέβετο τα δικαιώματα του πλησιον αυτου. Σεβάσεος τον Θεόν, έσέβετο και τούς γονείς του και τους φίλους και τας άρχας του τόπου ήτο δραστήριος και έπικρατής. Ότε προσήλθον οι πολιτικοί αυτου φίλοι, ενά συγχερωσιν αυτά επί τή εκλογή του ως Προέδρου, έπ' ου αυτοίς απεσακαλώ, κύριαι, να διαλέγητε καθαρόν και άγρον υδωρ, καθότι τούτω και χόρπου του ποτου ποιούμαι χόρπον. Ητο γενναίος, ουδέποτε έφράβειτα ουδέ ήσχύνετο να λέγη ή να πράττη τι, μη αντίβαιναν εις την συνείδησιν του. Ητο τέλος μέγας ως ήτο και άγαπός άνήρ.

Την άλωσιν του Richmond την 4ην άπριλίου 1862, διεδέχθη η παραταξία του γενναίου στρατηγού των άνθωνοτων Αη, την 9ην του αυτού μηνός. Αλλ' η καρδ ήτις επλήρωε την καρδίαν παντός πολέμου, διότι ελευθέρτος, καταπορήσασαί και τα έθνος ελευθέρτος, κατεπ' ηθέλεισ τής δουλειάς, ηλευθέρθη από βαθέως σκοπούς, ότε τή 14η Απριλίου περί την 11 ώρα της έσπέρας, ο Προέδρος επυροβόλησεν το θάνατον και δεξενουσε την επισύσαν περί την 7 π. μ. ώραν. Ούτω λοιπόν συγχερώσ τή χάρει του πάλμου, απεβίωσεν ο Αβραάμ Λιγκολν έν τώ 58ω τής ηλικίας του έτει.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ — ΕΚΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΥΤΟΥ. — ΠΑΡΙΟΥΣΜΟΣ. — ΕΚΗΡΙΑΙΕΥΣΙΣ. — ΝΑΥΤΙΕΝ ΕΛΠΙΣΜΕΝ.

Ο Δον Πετρος ΙΙ., αυτοκράτωρ της Βρασιλίας άφικνείται μετά τρεις ημερας εν Αθήνας μετά μακράν περιόδου εν τω πέρασ και παλαιώ κόσμω. Βαθ' έπικρατής των αρχαίων και νεωτέρων έθνών, ο σοφός αυτοκράτωρ θα ίδη έν τή ημετέρα πόλει τι ή αρχαιότης κατέρωσε και τί τα νεώτερα έθνη επιτελούσιν δια τής έλευθερίας προικίζόμενα. Η Αθηνάισ υποδέχεται όθεν αυτοί εκ μέρους τής έλληνικής νεότητος εις τα μνημεία τής αρχαιότητος, εις τα νεώτερα εκπαδευ

Ο ΔΩΝ ΠΕΤΡΟΣ Β' ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

τικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα, τέλος δε εις τας καρδίας συμπαಂತος του ελληνικού έθνους.
Ο Δων Πέτρος, βασιλεύων επί επικρατείας εχούσης έκτασιν ίσην σχεδόν προς την των Ηνω-

μένων Πολιτειών της Αμερικής, εγεννήθη εν έτει 1825. Το 1840 εν ηλικία δεκαεπτασσών έτων εκηρύχθη ελληνικός υπό του έθνους, κατιδόχτος τῶν έξοχα διανοητικά και ήθικά αυτού πρότεράματα,

δτε και ανέλαβε τας ήνίας του Κράτους, του πα-
τρὸς αὐτοῦ ἀποχωρήσαντος τῆς διευθύνσεως τῶν
κοινῶν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1843 ἐνυμφεῦθη
τὴν Θηρεσίαν, θυγατέρα τοῦ τέως βασιλέως τῶν
Δύο Σικελιῶν Φραγκίσκου Α'. Ἐξ αὐτῆς ἀπέκτησε
δύο θυγατέρας, τὴν πριγκίπισσάν Ισαβέλλαν γεν-
νηθεῖσαν τῷ 1846, καὶ νυμφευθεῖσαν μετὰ τοῦ
Κόμητος d'Επ. πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ δούκα τοῦ Νε-
μούρ, καὶ τὴν Πριγκίπισσάν Λεοπολδίναν, γεννη-
θεῖσαν τῷ 1847, καὶ νυμφευθεῖσαν τῷ 1861,
μετὰ τοῦ πριγκίπου Ἀδουάστου τοῦ Σαξ Κοβούρ-
γου. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι κατ' εὐθειαν γραμμὴν
ἐκγονος τοῦ Οἴκου τῆς
Βραγάντσας, ἡ ἀρρην
γραμμὴ τοῦ ὁποῦ
βασιλεύει ἐπὶ τῆς Πορ-
τογαλλίας.

Ἡ ἀπέραντος χώ-
ρα, ἐφ' ἧς τοσούτον ἐ-
παξίως ἡγεμονεῖται σο-
φὸς ἀνάξ, δὲν περιέ-
χει πληθυσμὸν ἀνάλο-
γον πρὸς τὴν έκτασιν
αὐτῆς. Κατὰ τὴν τε-
λευταίαν ἀπογραφὴν
ὁ πληθυσμὸς τῆς Βρα-
σιλίας ἀνέρχεται εἰς
9,930,478, ἐξ ὧν 8,
419,677 ἑλευθεροὶ καὶ
1,510,806 δούλοι, ἐ-
πικρατοῦσα δὲ θρη-
σκεία εἶναι ἡ ρωμανο-
καθολικὴ.

Ὁ βαθμὸς τῆς δια-
δόσεως τῶν φωτῶν ἐ-
χει ὡς ἐξῆς. Ἐκ τῶν
ἀρρένων 1,012,097
δύναται ν' ἀναγινώ-
σκῶσιν, ἐκ δὲ τῶν θη-
λέων μόνον 530,987.

Ὁ μαθητευόμενος ἐν
τά σχολεία πληθυ-
σμός ἀπὸ 6 μέχρι 15 ἐτῶν ἡλικίας ἀριθμεῖ 947,
782 ἀρρένας, καὶ 960,672 θήλειαι.

Ἡ Βρασίλια ἔχει καὶ ναυτικὴν δύναμιν οὐχί
ἐδκαταφρόνητον, ἀκέραιον ἐξ 63 πολεμι-
κῶν πλοίων, ἐξ ὧν 11 θωρηκτῶν, δυναμείως 6,657
ἵππων καὶ ὠπλισμένα δια 205 τηλεβύλων. Εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στόλου τούτου ἐπιπολοῦν-
ταὶ 4,772 ἄνδρες. Ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Πόν-
'Ιάνειρον κατασκευάζονται κατ' ἔτος πολεμικὰ
πλοῖα μετὰ πάντων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν.

Ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Νέας Γόρνης ἀπάρχει ἀποθήκη ἰσθα-
διατηρητικῆς θερμότητος 280,000 τὸ μῆτρον. Ἐπὶ ἐξ ἑξῆς
διατηροῦνται ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς ποσῶν τριτοῦ μέρους

Ὁ Ἀγγολὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

πρὸς καύσιν τοῦ ἐλαίου (ἢ παρῶσιν οἱ τύποι
πολυαριθμῶν σχημάτων ποικιλοτρόπων λυχνῶν
ἐλληνικῶν, ἀγυπτιακῶν καὶ ρωμαϊκῶν. Πάντα
ταῦτα τὰ ἐκείνη ἐθεμελιούντο ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρ-
χῶν, ἡ ἄσιν τῆς καθόλου τῶν ἐλαίου ἡδὴ θραυλλί-
δος βραβελίης ἐμβεδοθεῖσας ἐντός τοῦ ὕγρου
τούτου, ὅπερ ἀνυψοῦτο μετὰ τὸ μῆκος τῆς θραυ-
λίδος διὰ τῆς δύναμειος τῆς γνωστῆς ἐν τῇ φυ-
σικῇ ἐπὶ τὸ ὄνομα τριχοειδὲς.

Ἡ χρῆσις τοῦ λίπους εἶναι πολὺ μεταγενε-
στερα τῆς τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ κηροῦ. Τοῦς δὲ
στεατίνους λυχνούς μετεχειρίσθησαν τὸ πρῶτον ἐν
Ἀγγλία τὸν δωδέκατον αἰῶνα τὸ δὲ ἔτος 1370

ΒΡΑΧΕΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγητοῦ τῆς φυσικῆς καὶ χημείας τῶν ἐν Ἀθήναις
Γυμνασίων)

Ἴνα δεῖξωμεν τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν, θέ-
λομεν διεξέλθει τροχάδην τὰ διάφορα μέσα, τὰ ἐ-
ποικα μετεχειρίσθησαν δι' ἀνθρώποις πρὸς φωτισμὸν,
ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαιοτάτων χρόνων καὶ
τελευτώντες μέχρις ἡ-
μῶν.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ
ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Κλάδοι διάφοροι ὀη-
τινωδῶν ζώων, ἡ γουν
δάδες ὑπῆρξαν τὸ πρῶ-
τον μέσα, ὅπερ δι' ἀν-
θρώπων μετεχειρίσθη-
σαν πρὸς φωτισμὸν.
Καὶ τὴν σήμερον ἀκό-
μη διάφοροι ἀγριοὶ λαοὶ
μετεχειρίζονται πρὸς
φωτισμὸν τὴν καύσιν
τῶν ἀπτινωδῶν ζώων.
Εἰς τὸν ἀρχαῖον πο-
λιτικόν, τὸ ἐλαῖον
καὶ ὁ κηρὸς ὑπῆρξαν
αἱ πρῶται δόσεις, τὰς
πολλὰς μετεχειρίσθησαν
πρὸς φωτισμὸν. Οἱ Ἰν-
δοὶ πάντες οἱ κάτοι-
κοι τῆς Ἀνω Ἀσίας,
οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ
Ἑβραῖοι μετεχειρίσθη-
σαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-
τάτων χρόνων λυχνούς

ὅταν ἄλλαι ἀνάγκαι καλοῦσι τὴν ἑλληνίδα εἰς καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα; Διὰ τί ζητεῖς νὰ ἐπιφθαλιμῶμεν εἰς τὰ προνόμια, ἅτινα αἱ γυναῖκες τῶν γηραιῶν ἔθνων τῆς Δύσεως διαφιλοτιμοῦσι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀφοῦ ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα ἐκείνων ὅστινες ἀνέθρεψαν τοὺς ἥρωας δ' οὓς ἡ πατρίς μας σεμνύεται σήμερον;

Ναι, φίλη μου, εἴμεθα ἑλληνίδες, ἡ δὲ Πατρίς ἡμῶν εὐρίσκει εἰς ἐναγώνιον πάλην ἰδὲ, ὅποσα βλέμματα σκαμπτικά, ὅποσα βλέμματα λαθραία, ἀπλήστως ἐποφθαλιμῶσιν ἐπ' αὐτῆς! Ὁ ὀρίζων πέραξ ἡμῶν εἶναι σκοτεινὸς καὶ τεβολωμένος, θέελα μανιώδης μᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν, ἀλλ' εἶθε διὰ μέσθου τῆς οὐλύχης καὶ τοῦ καπνοῦ ν' ἀναφανῆ ποτε ἡ ἑλληνὶς κατέχουσα μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης θέσιν ἐπίζηλον καὶ περιφανῆ.

Ἰδοῦ, φίλη μου, ποῖα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἡ εὐχὴ πάσης ἑλληνίδος, ἰδοῦ τί εἰς ἀπάντησιν τῶν ὄσα μοι γράφεις σοὶ ἀντιτάσσω, ἀλλ' ἂν καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἠδυνήθην νὰ μεταβάλω κατὰ τι τὰ φρονήματά σου, πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω ἐνταῦθα καὶ ἴσως προϊόντος τοῦ χρόνου, γενόμεναι ἐμβριθέστεραι, λάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Σὲ ἀποχαιρετῶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν μεταβαίνω μετὰ τῶν ὀκλειῶν μου εἰς τὸ Φάληρον χάρην τῶν λουτρῶν ἐκεῖ δὲ ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ Ἀλιπέδου ἴσως μαντεύσει τοὺς ἐνδομύχους πόθους μου, τὰς μυστικὰς εὐχὰς δὲ ὁ ἀσθενὴς κάλαμος μου ἀδυνατεῖ νὰ σοὶ ἐκφράσῃ καὶ ὑπεράνω τοῦ πελάγους ὅπερ μᾶς διαχωρίζει, φέρουσα ἐν ἀκαρπείῃ τὴν ἐλαφρὰν αὐτῆς πτῆσιν, σταματήσῃ αἰφνης εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μασσαλίας καὶ ἐκεῖ ἐνθ' οὗ εἰς τὸν ὠραῖον περιπατοῦν τοῦ Prado ἢ τῆς Corniche εὐρισκομένη ἐπαναπαύει τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πόντου, ἀφιερωμένη εἰς τὰς περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς γυναικὸς θεωρίας σου, ἴσως ἔλθῃ πλησίον σου καὶ θωπέουσα ἡμέρα τὴν παρειάν σου διὰ τῶν ἐλαφρῶν αὐτῆς πτερόγων σοὶ ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς ἐν τῇ μελωδικῇ αὐτῆς γλώσσῃ—*«Φίλη, ἐρθέ μου ὅτι εἶσαι ἑλληνίς»*·

Ἀθῆναι 30 Ἀυγούστου 1876.

Α. Γ. Π.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ

(Συνέχεια, πρὸς ἀριθ. 9).

Ὁ ἀποχωρισμός.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Βιόρου ὁ Φριτιόφ παρσκευάζεται εἰς ἀναχώρησιν. Ἄς ὑπάγωσι νὰ πο-

λεμήσωσιν, ἂν θέλωσιν, οἱ υἱοὶ τοῦ Βήλη· ὄσω τὸ κατ' αὐτὸν θέλει πετάσει πρὸς τὰ ἱερά τοῦ Βαλδούρ ἄλση, πρὸς τὸ ἱερόν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον, ὅπερ στοιχίζει δι' αὐτὸν πλέον ἢ ὅλος ὁ κόσμος· ἐνταῦθα εἰς ἐν βλέμμα τῆς Ἰγγεβέργης τοῦ θέλει ἀντλήσει τὴν τοῖς θεοῖς μόνον ἐπιφυλαττομένην εὐδαιμονίαν. Οὐδὲν τὴν φοβίζει· οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐκδικησις τῶν ἡγεμόνων. Ἦδη φθάνει τὸν κολπίσκον ὅστις τὸν χωρίζει ἀπὸ τῆς φίλης του καὶ ἀσπάζεται τὸ ἱερόν ἕδαφος. Μόνος πλανώμενος παρὰ τὴν ὄχθην χαράττει ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ξίφους τοῦ τὸ φίλατο νόημα. Ἡ σελήνη τὸν ὀδηγεῖ, ἡ δὲ ἀηδὼν τοῦρξει ἅμα ἔρωτος αἰωνίου· νομίζει ὅτι τὸ θεῖον ψιθυρίζει τό προσφιλὲς ὄνομα Ἰγγεβόργη.—*«ὦ! χαῖρε, θεῖα νύξ, εἶπεν ὁ Φριτιόφ, μήτηρ τῶν θεῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν διαλαμπῶν μαργαριτῶν σου, ὅστινες διακοσμοῦσι τὸν νυμφικὸν κρῆδεμόν σου· σὺ, ἥτις ἐπιτρέπεις μοι, ἀποφεύγων τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μου νὰ πλησιάσω τὴν φίλην μου!»*

Ἄλλ' ἔφθασεν εἰς τὸν ναόν—ἰδοῦ ἡ νέα κόρη ἄγνη ὡς ἡ θεῖα δύναμις, ἐρωτύλη ὡς ἡ Freya. *«ὦ! ἀφες με νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου ἐπιτρέψόν μοι νὰ σὲ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Μὴ φοβοῦ· ἰδοῦ ὁ Βιόρου μετὰ τῶν πολεμιστῶν μου εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσιν καὶ ἐγώ... πῶς θέλω πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ! Πῶς εὐχαρίστως ἤθελον εἰσελθεῖ ἐν τῇ Βαλχάλα, ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ὡς Βαλκῶρ μου θὰ ἦσο σύ»*.
(Ἀκολουθεῖ).

Αἴσις Ἡ' Αἰνιγμάτων.

I—Ἰνα—Ναι.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Ἐλένη Δερῆκα, Ἄναγ. Κ. Σιγαλὸς (Σύρου), Λουίζα Α. Λασκαράτου (Κερκύρας) καὶ ὁ κ. Σταμέλος (Ξηροχωρίου).

Αἰνιγμὰ Θ'.

Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἀρχίζω καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καταλήγω.
Κ' εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀπόκρυφα ἀνοίγω.
Καὶ τριεφόλος γέννημαι καὶ τετράπους μεγαλώνω.
Καὶ ἂν μοῦ κόψῃς ὄλα ταῦτα τοὺς ἀτάκτους ἐμφυγῶνω.
Ἐκ τῶν κεφαλῶν μου ὁμοῖς ἂν μοῦ κόψῃς ὄσω μόνον
ἢ ἔρηκ δὲν μὲ χωρεῖ
Καὶ ἀστραπηδὸν ἐκλείπω, καὶ ῥόδις ἐκ τῶν χειρῶν μου
τοῦ λοιποῦ μὲ θεωρεῖ.
Ὅστε ἂν μ' ἀναζητήσῃς, εἰς τὰ ὕδατα μ' εὐρίσκεις,
ὅπου μ' ἔστειλες νὰ γέω.
Καὶ μοῦ ἔβαλες κανόνι ἀμφιβίου· νὰ χορεύω
καὶ τὰ ὄσω νὰ γέω.

ΓΡΙΦΟΣ I.

B δ I πράτιν